

Jana Kvičerová

BOOKSHIRE

COO
BOO

BOOKSHIRE

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jana Kvičerová
BOOKSHIRE – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jana Kvičerová

BOOKSHIRE

COO
BOO

Tuhle knihu si zamilujete snadno. Chcete lásku
k jejím postavám sdílet s dalšími čtenáři?
Tak ji pošlete dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl.
On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte,
až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu,
kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

BOOKSHIRE

Text © Jana Kvičerová, 2025

Obálka © Jana Kvičerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-992-6

ISBN e-knihy 978-80-7498-996-4 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-267-4000-1 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4001-8 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

*Mojí milované rodině a všem,
kdo i přes těžkosti dospělosti nezapomněli
věřit na pohádky.*

PROLOG

Annabeth

před čtrnácti lety

Uprostřed paloučku obestřeného hustým lesem seděla dívka. Baculatá, s kulatými tvářemi zamazanými od čokolády a očima rozzářenýma jako dvě světlušky. Právě pořádala čajový dýchánek a byla šťastná jako dlouho ne – protože na návštěvě u bookshirské babičky se nikdy necítila osaměle. Kromě nejmilovanější osoby na světě a nekonečného množství těch nejkrásnějších knížek, jaké jinde nenalezla, ji totiž v čarovném kraji čekaly její vlastní pohádkové bytosti – takové, které si stvořila. Zatímco doma v Londýně trávila čas povětšinou sama, v Bookshire si mohla povídat s přáteli, ládovat se čokoládovými bonbony či popíjet imaginární čaj. *Tenhle kraj je totiž kouzelný*, ujišťovala ji babi pokaždé, když jí holčička vyprávěla o svých magických zážitcích, a dodávala: *A ty jsi výjimečná, má drahá Annie.*

Kouzla. Láska. Radost. Společnost. Důvody, proč tolik milovala léto.

A taky věci, které jí měly brzy ničit život.

„Princezno Daisy, prosím, nabídněte si,“ oslovila Annie nesměle dlouhou štíhlou bytůstkou, jejíž kulatý obličej místo vlasů rámovaly bílé okvětní lístky. Naklonila se k ní, jako by jí chtěla dolít šálek. „I vy, krásná Rose,“ usmála se zářivě na růži, již se do rudého květu usadily květinové víly.

„Děkujeme,“ zaševalily obě a s úsměvem neviditelný čaj přijaly.

„Jé, Bunny, tys mě nakonec taky přišel navštívit!“ vypísklo děvče zvesela, když k nim dohopkal běloučký králíček s růžovými flíčky. „Dal by sis mrkvičku?“ Nadšeně otevřela svačinkovou krabičku plnou ovoce a zeleniny, kterou jí přibalila babi, aby *pořád nejedla jenom to jedovaté sladké*. Jenže Annie dávala přednost sladkému – proto byla kulaťoučká jako jablíčko – a zeleninu raději rozdala zvířátkům.

„Děkuji!“ zastříhal Bunny ušima a dal se do chroupání.

Annie se onoho odpoledne usmívala od ucha k uchu. Naslouchala zpěvu skřítků a víl z Květinového království, s upřímnou zaujatostí poslouchala líbivé historky, které jí vyprávěla růže Rose, rozněžněně vzdychala nad láskou, kterou si projevovali princezna Daisy a její milý Tulipán.

Takové okamžiky pro ni byly nejšťastnější. Nejen že byly krásné, plné přátelství a radosti, ale hlavně patřily jenom jí. Jí a babičce.

Maminka totiž její příběhy neměla ráda. *Už bys z těch šíleností měla vyrůst, Annabeth. Brzy ti bude dvanáct*, zlobila se pokaždé, když se Annie zmínila o nové příhodě, kterou vymyslela pro hrdiny svého Květinového království. *Nebo se z tebe stane blázen jako z mé matky*. Annie byla z matčiných slov smutná. Zejména z těch posledních, která si před prázdninami vyslechla: *Ještě jednou tě uslyším mluvit o tom, že tu komunikuješ se zvířaty a ožvlýnými kytkami, a už tě sem nikdy nepustím. Musí to skončit, Annabeth. Není to normální*.

Ani si nevzpomínala, kdy jí máma přestala říkat Annie. Přišlo to tak náhle...

Ted' si však nechtěla kazit poslední dny strávené v malebném Bookshire smutkem z maminčiny zloby, a tak všechny myšlenky na londýnský život úplně vypustila. Užívala si dýchánek, cpa-la se sladkostmi a poslouchala své milované kamarády. Dokud jí na tvář nedopadla první kapka.

„Jé, bude přšet!“ vykřikla poděšeně, když se jí nad hlavou začala sbíhat černá mračna. „Měla bych vyrazit, abych nenastydla!“ Vyskočila na nohy, vložila prázdnou svačínovou krabičku do košíku na kole, zatímco se její vyfantazírování přátelé jali sklidit nehmotný čajový servis.

Pak se jeden po druhém s malou Annie rozloučili. „Brzy opět na shledanou!“ mávaly za ní třpytivé květiny, když nasedala na růžové, pentlemi ověncené kolo a vyrazila směrem k městečku, kde bydlela babička.

Děšť přišel brzy, ani nestačila opustit stíny fablewoodského lesa. Jí to však nevadilo. Zvesela si prozpěvovala, závodila se zvířátky, která ji doprovodila až ke značce Storyfield. Poté celá zmáčená projížděla městem, aniž se přestala usmívat. Na okamžik se zastavila před pekárnou, aby zamávala milé paní Brownové, jež Annie pokaždé, když ji potkala, darovala čerstvý koláček. Také před knihvazačstvím, v němž si od starého pana Writera nechávala vázat své pohádky, které jí vždy vlastnoručně dozdobil. Nezapomněla ani na Moonovo knihkupectví, aby pozdravila dědečka Moona a jeho vnuka s očima ve tvaru mandlí.

„Ani mi neodpoví, sprosták jeden,“ zamračila se na o něco málo staršího kluka, který na ni bezvýrazně zíral zpoza regálu, zatímco mu vehementně mávala. John Moon vypadal, jako by pocházel odkudsi zdaleka – *jeho tatínek byl z Asie*, řekla jí jednou babi –, ale anglicky uměl lépe než ona. Což věděla vlastně jen proto, že pomáhal svému dědovi prodávat a musel hovořit se zákazníky. Když šlo však o ni, mlčel. Nikdy s ní nepromluvil a pořád si jenom četl, přesto ji nikdy nespustil z očí. A pokaždé, když navštívila obchůdek, jí byl nablízku. Zpočátku to bylo Annie nepříjemné, jelikož měla pocit, že ji sleduje, aby něco neukradla, ale časem si na jeho podivnost zvykla. Nakonec to přece jen byl ten největší projev přátelství, se kterým se od něho setkala – a tak začala Johna Moona skrytě považovat za kamaráda. Tudíž se urazila, když jí mávání neoplácel.

Pozvedla bradu, vyplázla na mlčenlivého chlapce jazyk a raději vyrazila za babičkou.

Jakmile dojela do Fontové ulice, z nebe už se spouštěly chladivé provazce vody tak husté, že před dívčíným zrakem skryly známé červené auto. Annabeth, již dávno celá promočená, ale stále s dobrou náladou, seskočila z kola, rozrazila branku a se čvachtavým skákáním v bahnitých kalužích dorazila až k zastřešené verandě. Odložila značně zašpiněný bicykl a vběhla do domu, aniž se zula.

„Babííí! Babičkooo!“ křičela nadšeně, když ji ovanula povědomá vůně borůvkového koláče. I přes sněženou hromádku čokolády se jí při onom sladkém aromatu sběhly všechny sliny. Potěšeně si pohladila břicho a ihned zamířila do kuchyně. „Dneska jsem se zase sešla s princeznou Daisy,“ oznámila zvesela. „Daly jsme si spolu čaj. Ale jenom jako, víš? Ty šálky nebyly opravdický. Hezky se ale třpytily! Moc jsem si to užila, protože tentokrát s sebou princezna přivedla i svoje...“

Zarazila se v polovině věty.

Polkla.

Babička u stolu totiž neseseděla sama.

„M-maminko,“ zbledla dívka při pohledu do kamenné tváře Jocelyn Taylorové. Najednou pocítila strach. Moc dobře si vzpomněla na poslední slova, která její matka pronesla, než ji v Bookshire vysadila. *Ještě jednou tě uslyším mluvit o tom, že tu komunikuješ se zvířaty a oživenými kytkami, a už tě sem nikdy nepustím...* „Co-co tady děláš? Měla jsi přijet až za týden,“ pípala.

„Přijela jsem dřív,“ odpověděla Jocelyn a jen stěží potlačovala zlost. „A vůbec se mi nelíbí, co tu vidím,“ prohlédla si zlostně mokrou a zablácenou dceru, „natož co slyším,“ dodala skrz zatáté zuby.

„Jen-jen jsem si dělala legraci,“ pokusila se Annie zachránit situaci. „Samozřejmě že *vím*, že žádné třpytivé šálky neexistují...“

„Jedeme domů,“ přerušila ji máma příkře. „Hned.“

„Ale no tak, Jocelyn,“ zamračila se babička a položila jí dlaň na předloktí. Anniina matka se ale ihned vysmekla. „Je to ještě dítě. Neměla bys na ni být tak tvrdá.“

„Je to *moje* dítě,“ odsekla Jocelyn. „Nedovolím, aby Annabeth skončila jako ty.“

Vzduch v místnosti rázem ochladl. „Jako já?“ zašeptala babi ledově.

„Přesně tak. Jako ty,“ sykla její dcera. Záhy popadla tu svou za ruku. „Jako starý blázen do konce života zahrabaný v bludech.“

Annie se při těch slovech spustily slzy.

„Nejsou to žádný bludy,“ odvětila babička. „Tenhle kraj...“

„Je mi jedno, co je tenhle zpropadený kraj zač!“ zaječela Jocelyn náhle. „Ničil mi dětství. Ne – to *ty* jsi mi ničila dětství! Všechny ty výplody tvé choré mysli... Nedovolím, aby se mé dceři stalo něco podobného, rozumíš? Annabeth už sem nikdy nevkrečí! Nikdy!“ Otočila se k matce zády a snažila se plačící a zmítající se dceru odtáhnout k východu. „No tak, Annabeth! Mazej! Odjíždíme!“ štekala na ni zlostně.

„Já ale nikam nechci!“ naříkalo děvčátko, zatímco se mu z očí řinuly slzy velké jako hrachy, a vši silou se zapřelo do podlahy. „Já tu chci zůstat s babičkou!“

Nebylo to nic platné. Matka ji popadla do náruče a kvapně s ní vyšla ven do deště.

„Jocelyn!“ snažila se je babička zastavit. „Přece jen tak neodjedete!“ *Přece mi nevezmeš mou vnučku!* chtěla pokračovat, ale nedokázala to. Krk se jí sevřel žalem.

„Tak sleduj!“ zaječela Jocelyn, proběhla brankou a otevřela auto.

Pokusila se Annabeth připásat, ale dívku jako by snad posedl sám ďábel, jak vyváděla.

„Dost už! Přestaň už řvát, proboha!“ křičela na ni matka. Byla na pokraji sil. A tak dceři vlepila facku.

Annie zmlkla. Přestala plakat. Jen na mámu upírala vyděšené oči.

„Annabeth,“ vydechla Jocelyn a konečně se jí podařilo zapnout pás, „dělám to, abych tě zachránila.“ Její hlas se změnil v naléhavý šepot. „Abych tě ochránila před všemi těmi bludy a halucinacemi. Už to zašlo příliš daleko, víš? A babička tvému psychickému zdraví příliš nepomáhá.“ Vzlykla. „Asi... nejspíš jsi nemocná, Annie. Ale neboj se, maminka tě vyléčí,“ pohladila dcerku po tváři, přes kterou ji před chvílí udeřila. „Bude to dobré.“

Bez dalších slov zabouchla dveře a nasedla na místo řidiče. Nastartovala. A aniž se rozloučila s matkou, rozjela se.

Malá Annie přece jen nedokázala zadržet slzy, které se jí spustily při pohledu na babičku, která za nimi celá zoufalá běžela až na konec ulice. Slaný potok neustal ani poté, co opustily hranice milovaného kraje.

Ani poté, co dorazily do šedého Londýna.

Ani poté, co ji maminka představila kamarádovi, z něhož se vyklubal psychiatr.

Ba ani poté, co jí předepsal zázračné pilulky, *které ti pomohou zbavit se bludů, drahoušku*. Její lásku k fantazírování nazval patologickou poruchou myšlení. Chorobným a nezvratným přesvědčením nemocného o neexistující skutečnosti.

Dosud si připadala zdravá. Podle všeho však nebyla. *Jsi na hlavu*, vysmívaly se jí děti už od školky. Zprvu nechápala, co tím myslí. Vždyť ona jen viděla svět o trochu barvitěji, slyšela o trochu víc. Ale pak přišel den, kdy se učitelka ve škole zeptala, s kým se to baví. Annie s úsměvem ukázala na květinu na parapetu a řekla: „S královnou Lilií.“ Následoval tichý smích spolužáků a učitelčin nechápavý pohled.

V tu chvíli se v ní něco zlomilo. Začala si všimnat, že se její vnímání liší od ostatních. Pocítila osamělost a zmatenost. A s každým dalším posměškem, s každou další situací, kdy se její bujná

fantazie střetla s realitou, se v ní utvrzoval pocit, že s ní něco není v pořádku. Nakonec pochopila... slova, kterým dřív nerozuměla, se jí vryla hluboko do srdce.

Teprve tehdy ustala v pláči – poté, co ji donutili věřit, že je nemocná. Že vídat pohádkové bytosti, mluvit s obživlou kytkou, tancovat s vílami uprostřed paloučku a pořádat čajové dýchánky s mluvícími zvířátky a třpytivými šálky není normální.

Měla bys být zavřená v blázinci! smáli se spolužáci.

Maminka tě vyléčí, opakovala matka.

A tak na dlouhou dobu přestala malá Annie snít.

ČÁST PRVNÍ

STORYFIELD

♪ Ateez: Wave ♪

1. KAPITOLA

Annabeth

nyní

Lilo jako z konve. Obloha vypadala, jako by se v mracích ženi-li všichni čerti, ale ani to mi nezabránilo, abych se řítila po silnici nejrychleji, jak jen to můj starý Mini dovolil.

Sbohem, hnusný Londýne!

Vítej, Googlem zapomenutý kraji!

Jeden by řekl, že se svou zálibou v nakupování, nočním vy-sedávání po barech a neustálém postování na sociální sítě se na venkov, kde až na pár bohem vyvolených míst nebylo možné chytit signál, budu těšit jen stěží, ale opak byl pravdou. Nemohla jsem se dočkat – jak mojí milované babs, tak klidu, který Bookshire sliboval. *Konečně budu daleko od zlomeného srdce, pochybného života i věčně nespokojené matky.*

A tak jsem si to šinula pět hodin v neutuchajícím dešti, s autem narvaným věcmi, jako bych se už neměla nikdy vrátit, v doprovodu těch nejlepších k-popových skupin všech dob – od druhé generace po čtvrtou. BigBang. SHINee. Girls Generation. 2NE1. A hromada dalších.

Místo toho, abych z dlouhé jízdy pociťovala únavu, jsem se s každou další uraženou mílí cítila o něco lehčí. Svobodnějši. Prozpěvovala jsem si jako zběsilá, aniž jsem tušila, o čem že to ti idolové vlastně zpívají, prsty mi po volantě tančily do

rytmu – a celkově jsem byla v tak hluboké euforii, že mi nepřišlo divné, když se můj oblíbený song „Promise“ od Ateez v půlce přepnul na „Dynamite“ od BTS.

„Shoes on, get up in the morn’

Cup of milk, let’s rock and roll.

King Kong, kick the drum,

Rolling on like a Rolling Stone...

... Sakra, to není v rádiu, někdo mi volá,“ ustala jsem ve zpěvu. Rychle jsem mrkla na displej nedávno nainstalovaného rádia, jehož moderní vzhled se s retro interiérem milovaného starouše doslova tloukl. *Máma*. Zaklela jsem. Neměla jsem chuť s ní mluvit. Ani náladu. Prostě jsem nechtěla. Ale radši jsem jí to rychle zvedla. „Ahoj, mami. Co potřebuješ?... Jo, už jsem skoro tam. Ne, nepotřebuju peníze.“ *A už vůbec ne od tebe*, pomyslela jsem si trpce, zatímco na mě z druhé strany valila nevyžádané rady a zasypávala mě přehnanou starostí o mou budoucnost. *Co hodláš v té díře dělat?* Co asi, užívat si klidu. „Domluvila jsem se s jedním londýnským plátkem, že jim budu externě posílat články. A v pondělí mám ve Storyfieldu pohovor na brigádu... Mně je jasné, že se tím nedá uživit. Mám něco našetřeno... Prosím tě. Je mi pětadvacet, umím se o sebe postarat... O babičku taky... Neměj strach, je to jen na léto. Během září, možná října, se nejspíš vrátím do Londýna... Hele, už tě špatně slyším, jsem blízko... Dobře, taky tátu pozdravuj. Čau.“

S jistou dávkou frustrace, jakou ve mně matčiny telefonáty vyvolávaly, jsem se dotkla bezdrátového sluchátka, abych hovor kvapně ukončila, ačkoli hranice kraje jsem přejela až o další tři songy později.

Matka neměla ráda, když jsem sem jezdila. Vlastně to nenáviděla. Vždycky se tvářila, jako by jí z tohohle „zapadákov“ vyskákala vyrážka – já naopak s blížícím se Storyfieldem cítila úlevu, jako bych se vracela domů. Dříve mi sem jezdit dokonce *vysoveně zakazovala*, ostatně jako spoustu dalších aktivit, takže jsem kvůli ní babičku vídala jen tajně, když zavítala do Londýna.

Ale jakmile jsem dosáhla plnoletosti, začaly mi být její zákazy a příkazy ukradené – přesto jsem Bookshire navštěvovala jen zřídka. Můj londýnský život byl holt divoký.

Venku už se smrákalo, když jsem mýjela bílou, očividně pravidelně čištěnou ceduli hlásající rádoby vtipné *Bookshire: Inspiraci sbírej tu, neb chvíli budeš bez netu!* Pravda to byla jen částečně. Mobilní signál tu byl sice skutečně mizerný, tudíž surfovat přes data bylo takřka nemožné, ale podle babs se dalo v kavárnách normálně připojit na wi-fi.

„Inspirace jako dělaná,“ odfrkla jsem si, jakmile mě obestřela mlha, dusno, mrholení a temné stíny fablewoodského lesa. „Vždyť je to díra světa, ani Google ji neumí najít.“

Tohle ovšem byla pravda úplná. Vyhledávala jsem Bookshire a zdejší městečka téměř pravidelně – snad kdyby se náhodou něco změnilo –, ale nikde ani zmínka. Dokonce jsem prošla univerzitní i veřejnou knihovnu, nové i archivní mapy britských ostrovů, ptala se dějepisářů i zeměpisářů, ale jako by tenhle prapodivný kraj tam venku neexistoval. Jako malá jsem tuhle podivnost připisovala kouzlům, o nichž mi vyprávěla babička, která prý podobně jako v *Harrym Potterovi* měla ukrývat čarovná místa před zraky „mudlů“. Později jsem ale uvěřila matčině logičtější verzi – že se jedná jen o potrhlé názvosloví dané oblasti místního obyvatelstva. Což ovšem pořád nevysvětlovalo, že ani Google, který ví vždycky všechno, o tomhle záhadném místě nedokázal najít vůbec nic.

Jednoho dne mě však překvapil spolužák, když jsem seděla ve studovně a místo *Narativní teorie* si četla *Společenstvo prstenu*. Měla jsem na sobě mikinu, kterou mi kdysi přivezla babi, se sepraným nápisem *Jsem bookshireholik a nestydím se to přiznat*, když si ke mně přisedl plavovlasý týpek, jehož jsem si matně pamatovala už ze střední. Nejenže mi ten vytahaný kus oblečení pochválil, ale zničehonic mi začal vyprávět, jak mu Bookshire pomohl najít ztracenou múzu.

Jmenoval se Daniel.

Netrvalo dlouho a stal se mou první láskou.

Avšak ten samý Daniel mi po dvou letech vztahu toxického jako tovární kouř roztrhal srdce na tisíc kousků, které pak ještě podupal a zašlapal, když jsem ho načapala s jeho literární agentkou při nechutně důvěrné chvílce v našem novém bytě. A aby toho nebylo málo, ublíženěji si přišel on – začal mě doslova a nedůstojně uhánět. Neustále mi volal. Psal. Bombardoval mě přes Messenger, e-mail, Instagram... Nějaké blokace na něj byly krátké. Nejdřív mě to jen otravovalo a přesvědčovala jsem samu sebe, že je to přechodná porozchodová fáze. Že to přejde.

Jenže čas to akorát zhoršil.

Najednou se totiž objevoval všude, kde jsem se jen mihnula. Na lekci jógy. Před redakcí, kam jsem šla na pohovor. V kavárně na druhé straně Londýna. V bazénu. Před domem rodičů. Před chatou mé kamarádky... Zpočátku pouze žádonil, ať ho vezmu zpátky, po nějaké době mi ale začal vyhrožovat. Naháněl mi takový strach, až jsem zapomněla, že jsem do něj byla kdysi zamilovaná. Podala jsem trestní oznámení. Soud mu sice udělil zákaz přiblížování, jeho to však ani náhodou nezastavilo.

Potrásla jsem hlavou, abych toho pitomce vyhnala z mysli a nekazila si blížící se ozdravné léto v knihomolském, leč opomenutém ráji.

Já to tu znala skoro jako svoje boty. Kdysi jsem to tady milovala. Zdejší krajina, roztomile pojmenovaná městečka, knižní názvy ulic a obchodů i nepřírozeně milí lidé, to vše bylo doslova zlatým dolem pro mou dětskou představivost, jež dávala vzniknout těm nejkrásnějším pohádkám, které jsem dokázala vymyslet. Tvořila jsem, psala, básnila o všem, co jsem zde viděla i neviděla. Jako blázen jsem pobíhala lesem a představovala si, jak mi kolem hlavy poletují třpytivé víly a promlouvají ke mně zvířata nebo jak s květinami v lidské velikosti jím čokoládové bonbony... Fantazii jsem měla tenkrát nezměrnou, byla jsem

přesvědčená, že své výplody „skutečně vidím“. Až matčin známý, vyhlášený psychiatr, mě z toho bludu dokázal vyléčit. Ačkoli *vyléčit* bylo dost silné slovo – prostě mi žilami prohnal desítky různých léčiv. Nakonec jsem ale byla schopná uvědomit si, že Bookshire není ani magický, ani mně souzený, jen plný praštěných a naivních maloměšťanů.

Proto jsem teď při pohledu na přehnaně zdobené rozcestníky hlásající Inkwell nebo Bookford, které mi před mnoha lety připadaly rozkošné, otráveně kroutila očima. „Tenhle zapadákov musel pojmenovávat pořádně bláznivý knihomol,“ zahučela jsem. „Nechápu, že tu babi dokázala přežít tak dlouho.“

Babička. Moje *babs*. Nejskvělejší osoba v celém vesmíru a ten nejdůležitější důvod, proč jsem opustila Londýn. Nedávno si totiž zlomila nohu v krčku. Už spoustu let však žije sama, dědu si sotva pamatuju, navíc je stará a nedokáže se o sebe postarat tak jako dřív. Téměř měsíc si poležela v nemocnici, pak se o ni týden starala mámina mladší sestra, teta Beth. Jenže právnická firma, která ji zaměstnávala, neměla s její nepřítomností přílišnou trpělivost. Máma zas pracovala na důležitém semináři pro lékařskou fakultu, kam tu a tam chodila přednášet, ke všemu do Bookshire odmítala *byť jen strčit nos*. Táta se chystal na služební cestu do Japonska. Bratr studoval. Bratranec promoval. Jednoduše – jediný, kdo v rodině neměl školu nebo stálé zaměstnání a komu tenhle kraj nebyl proti srsti, byla moje maličkost.

Studia... Už zase slyším matku, jak mě peskuje, že jsem si *nevzbrala užitečnější obor*, povzdechla jsem si při pomyšlení na mladší a úspěšnější příbuzné. Udělala jsem si magisterský titul z literatury, což bylo sice krásné, umělecké a tak, v praxi mi byl ale v podstatě k ničemu. Tedy podle matky – já si nestěžovala. Dodávalo mi to potřebnou svobodu, minimum času tráveného mezi lidmi a měla jsem o krok blíž svému snu stát se spisovatelkou. Spokojeně jsem si pracovala z domova, kde mi sice stačilo připojení k internetu a um dobře psát, zase to však neprospívalo

mému rozpočtu. A poté, co jsem na vše zůstala sama, se účty z toho mála, co jsem si vydělala, k mému překvapení platily fakt špatně. Takže co si budeme, radši budu žít v teple útulného a vlídného babiččina domu než ve spárech pedantské matky...

„Vždyť jsi celá ona!“ namítal táta pokaždé, když jsem si na ni postěžovala. „Teda, aspoň vzhledově,“ dodal vždy, neboť sám moc dobře věděl, že víc už se lišit nemůžeme. Zatímco matka byla racionální a pragmatická, já i přes svou zaléčenou „*nemoc*“ stále snila s otevřenýma očima a milovala fantazii. Pro ni bylo nejdůležitější společenské postavení a kariéra, pro mě to byly svoboda, kreativita a babička.

Podívala jsem se na sebe do zptěného zrcátka a ušklíbla jsem se – ani o mámině reprezentativním, vždy perfektně upraveném vzhledu se rozhodně mluvit nedalo. Jocelyn Taylorová byla ztělesněním elegance. Tmavé vlasy měla vždy perfektně učešané do uhlazeného ohonu, oči bez jediné vrásky zvýrazňovala jemnými linkami a rty si malovala rtěnkou v barvě rudých růží. Nosila výhradně formální oblečení – kostýmky, pouzdrové šaty a perlové náhrdelníky. Kdežto já jsem preferovala pohodlí nade vše. Vytahané mikiny překrývaly obnošené legíny. Horní část blondatých vlasů se značnými odrosty jsem si vážala do ledabylého drdolu, kterému by stačil prudší pohyb a bylo by po něm. Levná řasenka se mi po celodenním nošení rozpila pod víčka a rozdrobila na tváře, o nic dražší rtěнку jsem dávno utřela do kávových kelímků vypitých po cestě. Za jediný luxus se daly považovat moje dioptrické brýle, na které jsem už pět let nedala dopustit – Vogue prostě dělá sakra slušivé obroučky.

„No co, mám ráda komfort,“ hájila jsem se sama před sebou a pokusila se otřít pandí kruhy do rukávu. Po zjištění, že to moc nepomáhá, jsem se vrátila pohledem na tmavnoucí silnici. *Storyfield*, 3 míle oznamoval dřevěný ukazatel, který jsem právě mýjela. „Hurá,“ ulevila jsem si. „Ta cesta už je fakt nekonečná a hlava se mi plní samýma blbostma. O samomluvě

ani nemluvím,“ zabrblala jsem. „Jé, další moje oblíbená!“ zardovala jsem se záhy, když se z chrchlavých repráků ozvali TxT. Natáhla jsem ruku k rádiu, abych zvýšila hlasitost, pak jsem se dala do nadšeného prozpěvování částí v angličtině: „*I'm a loser, I'm a loser. Lover with a dollar sign is a loser!*“

A vtom jsem vykřikla.

Brzdy zahvívzдалy. Napršená voda se rozprskla až ke krajnicím, auto se ale naštěstí zastavilo bez výraznějšího smyku. Z vnitřku černého Mini Countrymana se ozvalo zaklení, za něj by se rozhodně nestyděl žádný dlaždič. Dveře se rozletěly a já vyběhla do večerního šera.

„Ty pitomečku jeden!“ křikla jsem na černého psa, který mi před okamžikem vběhl pod kola. „Mohla jsem tě zabít, víš to?!“ nadávala jsem a bezmyšlenkovitě se rozeběhla ke zvířeti, rozcapeně si hovícímu uprostřed silnice. Byla to fena. „Jestli mě pokoušeš, vrátím ti to,“ vyhrožovala jsem jí. Hned nato jsem si uvědomila, že přiblížit se k cizímu psovi bez jakéhokoli obranného prostředku není dvakrát nejchytřejší. Fenka však nevypadala, že by měla chuť mě sežrat. Naopak se rozjařeně zvedla, s vrtícím ocasem ke mně přiskočila a zvesela mi olízla ruku. Dvakrát štěkla a vrhla se k autu. Na moje „Hej!“ nereagovala. Chvilí čmuchala, načež ze sedačky spolujezdce ukradla nakoušanou bagetu a pak se s ní spokojeně rozeběhla k městečku.

„Pěkně vyčuraná, to ti povím,“ zahučela jsem a nastoupila zpět do Mini. S kručícím žaludkem a šokem rozbušeným srdcem jsem se opět pomalu rozjela. „Takhle člověka vyděsit k smrti jen kvůli žvanci. Zrovna jsem to chtěla dojít.“

Netrvalo dlouho a Fablewood začal řídnout. Stromy nahradily první okrajové domky a konečně se objevila městská značka. *Storyfield*. „Skoro jako to město z *Bylo, nebylo*. Třeba tu jednou potkám Sněhurku,“ zasmála jsem se tlumeně vlastnímu „vtipu“, který jsem opakovala snad pokaždé, když jsem sem zavítala.

Byl to takový ten krásný, typicky britský zapadákov s anglickými řadovkami a rodinnými domky porostlými břečtanem. Přes široký potok Wordbrook vedlo několik zdobených dřevěných lávek lemovaných retro lampami, které zdobily i kulaté historické náměstíčko. Storyfield, a spolu s ním i všechny ostatní bookshirské obce, se přesto pyšnil něčím výjimečným, co klasickému anglickému venkovu chybělo – náměstí i okolní ulice byly do slova a do písmene plné literárních kaváren, knižních klubů, dílen tvůrčího psaní či spisovatelských kluboven, k tomu všemu trefně, ačkoli občas dost neoriginálně, pojmenovaných. Nechybělo například Writerovo knihvazačství, pekárna U Písařky, antikvariát Knihanov, cukrárna Sladkosloví a podobně ulitlé názvy. Mohl by to být učiněný ráj pro umělce z celého světa, přesto, co jsem si tak vzpomínala, sem přes léto zavítala jen hrstka z nich. Babička je nazývala „Ti vyvolení“.

Vždyť jsem ti říkala, že Bookshire je kouzelné místo. Je totiž přístupný jen tomu, kdo potřebuje jeho služby. Pro všechny ostatní je neviditelný, tvrdila, když jsem byla malá. Věřila jsem tomu fakt dlouho, než mi došlo, jaká je to mystická blbost.

„Tak jo, jsem tady. S hodinovým zpožděním,“ pronesla jsem, když jsem dojela až na konec Fontové ulice, k poslednímu patrovému domku s číslem 8. Zaparkovala jsem u oprýskaného plotu oddělujícího ulici od zahrádky s bílým altánkem zarostlým divokými růžemi, terasou s posezením a rozvrzanou houpačkou. Ještě než jsem vylezla, všimla jsem si pohupující se záclony a mizící postavy v rozsvíceném okně. Babička to být nemohla, momentálně se pohybovala na vozíku, takže to určitě byla některá z těch jejích vlezlých kamarádek.

Nehlasně jsem zaklela, když se můj předpoklad vyplnil. Dveře od domku se totiž náhle rozlétly a na terasu vyběhly tři zvědavé babky. „To snad ne,“ zaúpěla jsem tiše, když na mě začaly zhurta mávat. „No, pořád lepší vesnický drbny než moje máma,“ povzdechla jsem si a konečně opustila stísněný prostor Countrymana.

„Annabeth! To je dost, že jsi taky dorazila!“ křikla paní McIntoshová, babiččina nejlepší přítelkyně. A taky pěkná klepna – co nevěděla, to se nikdy nestalo, ostatně asi jako všechny přítomné dámy. Už z dálky bylo patrné, jak za ty roky, kdy jsem tu nebyla, sešly. Hrbily se, vlasy se jim leskly jako tekuté stříbro a oči pod nánosem vrásek nebyly téměř vidět. Musela jsem se ale pousmát. I když jsem je tu a tam hanlivě nazvala drbnami, byla jsem šťastná, že je vidím – a slyším – zdravé a živé. Matka je nesnášela, stejně jako celý kraj, já je však vnímala jako součást bookshirské atmosféry.

„Moc ráda vás zase vidím!“ houkla jsem zpátky.

„No ták, pojď honem dovnitř, zavazadla počkají!“ zvolala sousedka Smithová, když jsem zamířila ke kufru. „Vždyť už musíš být celá promoklá!“

„Anebo počkej, Annabeth, donesu ti deštník!“ přidala se paní Wilsonová z vedlejší ulice.

Annabeth. Nesnášela jsem, když mi tak lidé říkali. Bylo to sice moje rodné jméno, přišlo mi však příšerné – nemělo totiž daleko od posedlé Annabelle ze stejnojmenného hororu. Proto jsem si i po dvacítce nechala říkat zdrobnělinou.

„To je dobrý, zas tolik neprší!“ mávla jsem rukou, ačkoli to nebyla tak úplně pravda.

„Nechte ji bejt, babizny zvědavý. Říkala jsem, ať vysmahnete dřív, než ta holka dorazí!“ ozvalo se zevnitř.

Při zvuku známého hlasu mi ze srdce spadl pořádný balvan. Pobaveně jsem se usmála – jakmile babs remcala, znamenalo to, že je jí dobře. Když jsem ji totiž nedávno navštívila v nemocnici a viděla, jak je bledá a zesláblá, tak jsem se o ni navzdory všem hrdinským řečem, které jsem pronášela, ne skutečně bála. Přece jen už se nacházela ve věku, kdy zlomenina krčku nebyla obyčejným zraněním, ale mívala i fatální dopady... Okamžitě jsem zaplašila ponurou myšlenku, rychle z kufru vyndala nejdůležitější tašku, zamkla auto a vydala

se bábinku pořádně obejmout, aniž jsem počkala na slíbený deštník.

„No už jsem se o tebe bála! Takhle se opozdit, a ani nedat vědět,“ přivítala mě svým typickým lamentováním a zároveň vřelou náručí. „Annie, holčičko moje, tys zase vytáhla,“ odtáhla se a přeměřila si mě zkoumavým pohledem.

„Babi, viděly jsme se minulý týden,“ podotkla jsem pobaveně. „A od patnácti jsem nevyrostla ani o palec.“

„Taky se ti trochu zakulatily boky,“ pochvalovala babička a dělala, že mě přeslechla.

„A povyrostla jí prsa,“ zakmitala Smithová obočím.

„Konečně nevypadá jako kostitřaska,“ přikyvovala paní McIntoshová, jejíž slova se naprosto neshodovala s mými fotkami z dětství, kterými byl babiččin dům ověšený.

Frustrovaně jsem vydechla, zatímco se babky pobaveně rozřehtaly.

„Vy jste fakt slepice,“ počastovala je babs, ale smála se s nimi.

„Odnesu si tašku do pokoje,“ odfrkla jsem v touze co nejrychleji vypadnout. Políbila jsem babi na tvář a vydala se ke schodům. V duchu jsem pochválila tetu za nainstalovaný schodolez.

„Pak přijď do kuchyně!“ křikla ještě. „Ženský ti přichystaly večeři. Aspoň k něčemu jsou dobrý...“

„Hele, ty! Co bys bez nás dělala!“ obořila se na ni sousedka Smithová vzápětí.

„Umřela by nudou,“ odpověděla paní McIntoshová.

„Pořád stejný,“ zavrtěla jsem nad jejich popichováním hlavou, ale přistihla jsem se, jak se pobaveně křením.

Jakmile mě v patře přivítaly vybledlé dveře, pořád ale pokreslené kopretinovou princeznou, květinovým zámekem a poupaty, srdce se mi zatetelilo blahem. Když jsem je otevřela a vstoupila do svého dětského pokoje, dýchlá na mě příjemná nostalgie. Ani vnitřek se totiž vůbec nezměnil – tetiny děti byly

ještě malé, takže u babičky nebývaly přes noc, moje malé království tak neměl kdo zdemolovat.

Bylo mi jedenáct, když jsem tady přespala naposledy. Tenkrát jsem tu kýčovitou růžovou milovala a nesnášela zároveň, stejně jako všechny ty holčičí praporky, pestrobarevná světélka a vlastnoruční obrázky, dnes to ale ve mně vyvolávalo příjemné vzpomínky. Podobně jako tátou vyrobená knihovnička plná pohádek a knížek pro dospívající. Astrid Lindgrenová, Enid Blytonová, Jacqueline Wilsonová a Rowlingová byly samozřejmostí.

Hodila jsem tašku pod postel se značně sepraným, ale čerstvě voňavým nebelvírským povlečením, které se s růžemi posetými stěnami neskutečně tlouklo, mladší Annie však na něj nedala dopustit – a babs to moc dobře věděla. Musela donutit jednu z kamarádek, aby ho zašila, protože co jsem si pamatovala, mělo tři velké díry a minimálně pět menších oděrek.

S úsměvem jsem prohrábla komodu a převlékla se do suchého oblečení. Nevěděla jsem, jestli být na sebe hrdá, že jsem dokázala zhubnout, nebo nadávat mladšímu já, že se tak neskonale vykrmilo. Pak jsem si šla do koupelny smýt rozpité líčení. Vlasy, sotva dosahující pod ramena, jsem si rozpustila, učesala je a ještě mokré svázala do culíku. Směšně drahé brýle jsem řádně očistila a odložila na skříňku vedle umyvadla. Teprve pak jsem se vydala zpátky dolů.

K mojí nemalé radosti se bábince podařilo vyhnat všechny tři stařeny pryč.

„Bože, to tak krásně voní,“ nasála jsem zhluboka, když jsem vstoupila do provoněné kuchyně. „Mmm, masový koláč. Doufám, že je od Smithových, ta je vždycky uměla nejlepší,“ sbíhaly se mi sliny při pohledu na připravený pokrm.

„Samozřejmě, od nikoho jiného je nejím,“ odfrkla babi. „Tak se posaď, muselo ti cestou pořádně vyhládnout.“

Její slova podpořilo hlasité zakručení v mém břiše. „Ani nevíš jak!“ Bez námitek jsem se usadila a nabrala si pořádný kus

toho nejlahodnějšího slaného koláče s masovou nádivkou, kterému se v Londýně nevyrovnal žádný.

„Teda holka, na to, jak jsi hubená, máš pořád velký apetit,“ podotkla babi pobaveně, když jsem si nacpala pusu.

Prý hubená! Řekla bych, že moje postava byla už nějakou dobu *tak akorát*. Stehna se mi o sebe třela, zadek by mi mohlo políbit hned několik lidí naráz a břicho, ač svým způsobem ploché, se kvůli nedostatečnému cvičení třásl jako rosol. Zato prsa, ta jsem neměla téměř žádná. Svět byl prostě nespravedlivý. Ale už jsem si tak nějak zvykla. Jenže babs se v tomhle případě omlouvalo těžko – vždyť jsem byla její oblíbené vnouče, tudíž mě viděla jako dokonalou.

„Asi dobrý metabolismus,“ zahuhňala jsem namísto obvyklého sebeshazování. „To mám po tobě,“ mrkla jsem na ni.

Babi se zasmála. „Annie, Annie,“ zavrtěla hlavou a spokojeně si povzddechla. „Nejspíš budu znít jako sobec, když to řeknu, ale jsem moc ráda, žeš mě dostala na starost zrovna ty,“ zaplápolaly jí náhle v očích plamínky lítosti.

Polkla jsem a ukázala na ni vidličkou. „Takhle nemluv,“ pokárala jsem ji vlídně. „Jsem tu dobrovolně a moc ráda. Vždyť víš, že jsi moje nejoblíbenější osoba na světě,“ cvrnkla jsem ji něžně do nosu. Babi mi za to věnovala ten nejvděčnější a nejhezivější úsměv v celém širém vesmíru.

Ráno jsem vstala na můj vkus moc brzy a naprosto rozlámaná. Postel sice voněla svěžestí, značné stáří však nezapřela zejména pérová matrace. Nehledě na to, že jsem prostě *musela* dokoukat poslední epizody *Hotelu del Luna*, které mě uvnitř doslova roze-rvaly. Tuším, že jsem únavou z usedavého pláče odpadla až po druhé hodině ranní... A tak jsem se ani nenamáhala s převlékáním a sešla do kuchyně ve spacím triku.

Bylo jen krátce po osmé a babi už mě vítala prostřeným stolem plným sladkých koláčků a smažených vajec. Jak zvládla

všechno připravit, navíc na kolečkovém křesle, které snad pamatovalo i bitvu o Británii, jsem nechápala. Osobně jsem byla v tu chvíli ráda za schopnost zapnout kávovar.

„Sakra, tady fakt není žádný signál,“ zahuhlala jsem rozespale, zatímco jsem máchala mobilem ve vzduchu a snažila se chytit aspoň jednu čárku.

„Jestli si chceš zavolat, musíš támhle na kopec,“ řekla babs, když jsem se celá bezradná, naštěstí už ale s blahodárnou kávou v ruce, usadila k jídelnímu stolu, a ukázala z okna.

„To je na mě teď daleko,“ zanaříkala jsem při pohledu na zelení pokrytý vrcholek osaměle dohlížející na město. „Zajdu tam jindy. Radši si teď vychutnám tuhle nádheru,“ promnula jsem si ruce nad lahodně vonící i vypadající snídaní.

Mlčky, ale v příjemné náladě jsme se společně pustily do jídla. „Co máš dneska v plánu?“ zeptala se babs po chvílce mezi sousty.

„Vůbec nic,“ odpověděla jsem s plnou pusou. Nejspíš mě za pár měsíců čeká velmi otylý návrat do Londýna.

„Nechceš místo toho nicnedělání vzít starou bábu na projížďku po městě?“ zamrkala na mě. „Místní tě určitě rádi uvidí.“

Nejdřív jsem nad tím návrhem zamítavě nakrčila nos – výlet po obstarožních vesničanech se mi dvakrát nezamlouval. Na druhou stranu byl jakkoli trávený čas s mojí bábinkou v podstatě požehnáním. Netrvalo dlouho, jen pár kilo cukru, lepku a tuků, a už jsem ji vezla v křesle po ulici.

Bylo krásně. Sluníčko příjemně hrálo, vzduch byl prosycený vůní nočního deště a přes silnice přebíhaly domestikované kočky. Obchody už byly otevřené, z cukráren a pekáren vonělo pečivo, z kaváren lahodné nápoje, z antikvariátů se linulo aroma starých knih. Nebýt až toho překvapivě přeplněného náměstí, jednalo by se o dokonalé městečko.

„Dřív jsem tu tolik turistů nevidala,“ podivila jsem se při pohledu na lavičky obsazené píšícími lidmi a fronty tvořící se před antikvariáty a knihkupectvími.

„To víš, děvče, dnešní doba je plná stresu,“ povzdechla si babs při pohledu na páreček staříků, kteří si cosi čmárali do sešitů se značně opotřebovanými deskami. „Samá práce, honba za penězi a vidinou lepšího života... technologický rozptýlení tomu taky moc nepřidá. Najít si chvilku času na čtení je čím dál tím náročnější, o psaní ani nemluví. Naštěstí je tu ale náš čarovný Bookshire – aby v nás opět probudil lásku ke knihám a aby tvůrčím duším navrátil zpět ztracenou múzu. A jak vidíš, lidé, kteří útěk od reality potřebují, je čím dál víc.“

Odmlčela jsem se. Její odpověď – až na tu část o čarovném Bookshire – dávala smysl, vždyť sama jsem se s tím potýkala. *Půlměstční město* od Maasové jsem měla rozečtené už několik měsíců, a ještě jsem se nedostala přes první třetinu, i když mě příběh docela bavil. *Světlo a stíny* jsem radši zkoukla na Netflixu, než abych si přečetla knižní předlohy od Bardugo. A namísto psaní, k němuž jsem se tak nadšeně vrátila po letech utrpení vzešlého z matčiných zákazů jakkoli využívat představivost, aby se mi náhodou nevrátily bludy, jsem prokrastinovala na TikToku, Instagramu a jiných, inspiraci naprosto zabíjejících platformách.

Možná by nebylo na škodu, kdybych se tu večer taky posadila s knížkou. Nebo rovnou s perem a sešitem... napadlo mě při pohledu na zaníceně začtenou partičku mladých dívek, jejichž zraky nedokázali od stránek odtrhnout ani opodál kouřící, očím lahodící svalnatci. Nutno dodat, že jakmile to típli, sami se usadili pod kašnu a dali se do čtení.

Svět bez sociálních sítí měl rozhodně co do sebe. Protože co je víc sexy než muž s knihou v ruce?

„Nějak jsi zmlkla,“ vrátila mě do reality babs. „Chceš se k nim přidat? Zvládnou se projet sama.“

„V žádném případě,“ zavrtila jsem zamítavě hlavou a přidala do kroku. „Po dlouhý době jsme spolu samy, určitě si to nenechám ujít jen kvůli nějaký patetický touze číst si nebo psát.“

Ještě téhož večera, kdy jsem se usadila doprostřed náměstíčka pod rozložitý strom a napsala víc než dvacet stránek, jsem ovšem smýšlela jinak.

Ted' jsme ale byly jen my dvě. My, hezké počasí a nakonec kupodivu celkem příjemná vycházka. Obyvatelé Storyfieldu byli přesně tak vlídní, jak jsem si je pamatovala. Jakmile paní Brownová z pekárny U Písařky zjistila, kdo jsem, téměř se slzami v očích mi do rukou vtiskla pytlík naplněný lahodně voňavými mřížkami. Majitel Papírového ráje, jenž mi jako malé dával zdarma hromádky neprodejných papírů na kreslení, se mi snažil dohodit vnuka (nutno podotknout, že pohledného, nemít za sebou dost ošklivý rozchod, asi bych do něj šla). Se staříkem z Writerova knihvazačství a jeho ženou pracující v sousedním tiskařství jsme zavzpomínali na má dětská léta a pohádky, jimž svým řemeslem darovali tu nejkrásnější podobu. K mé nemalé radosti je babička nevyhodila – naopak jim věnovala speciální poličku ve své knihovně a pravidelně je opečovávala.

Domů jsme se vrátily až k večeru. Babička unavená, já natíká překvapivě pozitivní energií...

... která mi bohužel nevydržela moc dlouho.

Značně hojivý víkend uběhl rychle jako Usain Bolt svůj sprint. V pondělí ráno jsem vstala naprosto spokojená, přesto lehce nervózní – čekal mě totiž vstupní pohovor do redakce *Bookshirského deníku*. Po snídani jsem se oblékla do slušivějšího úboru, než v jakých jsem se dosud promenádovala, při odchodu se rozloučila s nebývale čilou babičkou a ve dveřích se vystřídala s mile se usmívající pečovatelkou. Na veselí mi přidalo slunce, které se namísto slibovaného deště probouzelo nad nedalekými Paper Hills.

Nebyl to vůbec špatný nápad, na chvíli se sem přestěhovat, pomyslela jsem si radostně a vyrazila s úsměvem do ulic. Vydržel jenom do okamžiku, kdy mi přes cestu přeběhla napružená rezavá koule následovaná černým psiskem – k mé smůle to

vzaly přes jedinou, ke všemu bahnitou kaluž v ulici. Když hutné kapky dopadly na můj jedinečný, ne zrovna levný sukňový kostým, kdesi vzadu v hlavě se probudil můj špatný pocit.

Při pohledu na potřísněné oblečení jsem zaklela. Displej mobilu mi ale prozradil, že na převlečení už nezbývá čas. Vypadala jsem jako čuně, nicméně dobrá nálada mě pořád ještě neopustila zcela – nějaké bahno mě přece nezastaví před slibnou kariérou žurnalistky.

2. KAPITOLA

Annabeth

„Po telefonu jste mi slíbila dvojnásobný plat.“

Seděla jsem v překvapivě skromné a téměř prázdné redakci *Bookshirského deníku* a čelila nepříjemnému pohledu postarší ředitelky Eleonory Higginsové, jejíž jmenovka se pyšnila několika tituly. Přes obroučky obdélníkových brýlí mě pozorovaly pichlavé oči patřící hubené ženě s krátkými a značně prošedivělými vlasy. Když jsem vznesla svou námitku, její výraz ještě víc ztvrdl a už tak úzké rty se stáhly do přísné, zvrásnělé linky.

„To bylo za předpokladu, že nás zde počtíte svou návštěvou alespoň čtyřikrát týdně,“ odpověděla stroze. „A že přijdete v čistém oblečení,“ sjela znechuceně moje bahnem potřísněné šaty.

Nádech, výdech. Přehodila jsem nohu přes nohu, abych opožděně skryla nejhorší skvrny, a na koleni propojila prsty. Zhluboka jsem se nadechla, než jsem odpověděla: „Žádnou takovou podmínku jste mi ale v e-mailu neoznámila. Informovala jsem vás rovnou, že bych ráda pracovala z domova.“

„Taky jsem ale nenapsala, že vám vyhovím.“

Hm. Neúprosná soupeřka, pomyslela jsem si trpce. Odkáslala jsem si a mírně se naklonila. „A mohla byste mi prosím sdělit, jaký je důvod mé přítomnosti zde, když vám budu dodávat jenom články, povídky a básně?“

„Nejsou to *jenom* tak nějaké články, které napíšete doma na koleni, slečno...“

„Taylorová.“

„... slečno Taylorová. Chci po vás, abyste po řádném za-
učení odevzdávala pravidelné umělecké příspěvky od zdejších
slavných rodáků. A jelikož se archiv nachází v této budově, kde
jinde byste je chtěla hledat? O našem kraji najdete na internetu
skutečně málo.“

Zarazila jsem se. „Já nebudu do deníku přispívat vlastní tvor-
bou?“ Právě vidina vlastní tvůrčí svobody mě do Storyfieldu, sa-
mozřejmě mimo mnohé jiné, přilákala.

„Zpočátku rozhodně ne,“ mlaskla Higginsová, jako by to
snad mělo být jasné. „Nejdřív chci zjistit, jak – a jestli vůbec –
dokážete pracovat v kolektivu, s archiváliemi a předloženými
materiály. Přece svůj jedinečný krajský magazín nezahltím ně-
jakými nesmysly neznámé a, ehm, dočasné přistěhovalkyně.“

„Vždyť jsem vám zaslala několik textů,“ namítla jsem hlasitě.
Začínala jsem cítit, že bojuju předem prohranou bitvu. Což ve
mně ovšem probouzelo touhu po vítězství – a taky mírnou po-
drážděnost. Těžce vybojovaný klid tak vystřídalo chvění v hlase.
„Víte tedy, že píšu víc než dobře.“

„Dobře,“ usklíbla se ředitelka jízlivě, „nepíšete ani náho-
dou. Vaše povídky jsou prvoplánové a neoriginální. Stylistika
pokulhává. Rozhodně nejsou na takové úrovni, abych je chtěla
vydávat.“ Opřela se do křesla. „Nic jsem vám neslíbila. Berte,
nebo nechte být.“

Zamračila jsem se. Hlavou mi zavířilo nemalé množství kle-
teb, jen stěží jsem žádnou z nich nevypustila na svobodu. „Jed-
nou v týdnu se tu zastavím, prozkoumám archiv a dostanu dvě
třetiny ze slíbené částky,“ zkusila jsem to formou smlouvání.

Eleonora Higginsová si mě přeměřila rychlým pohledem.
„Třikrát týdně,“ odvětila neústupně, „a první dva týdny absol-
vujete celé, abyste se řádně zaučila. Jinak zůstaneme na mini-
mální částce.“

„Dvakrát týdně a přijdu tři dny za sebou,“ procedila jsem.

„Dvakrát týdně a pět dní vcelku. Konečná nabídka. Takových rádoby pisálků, jako jste vy, je jenom ve Storyfieldu minimálně stovka.“

Skousla jsem si ret a v duchu si povzdechla nad její arogancí. Měla jsem sto chutí odmítnout – už v tu chvíli mi bylo jasné, že práce v *Bookshirském deníku* nebude procházka růžovým sadem. Pravda však byla taková, že peníze jsem potřebovala. A chtěla jsem psát, ať už to bylo cokoli a pro kohokoli. „Fajn. Platí,“ zaskřípala jsem nakonec zuby.

„Výborně. Zítra v šest hodin ráno vás tu očekávám.“

O dvacet minut později, s podepsanou smlouvou v kabelce a chutí na panáka něčeho ostřejšího, jsem opustila nevlídný prostor redakce a vyšla na ulici provoněnou nedávným rychlodeštěm, který jsem ani nestačila zaznamenat. Slunce už ale opět svítilo, a tak jsem si svlékla sáčko a zamířila rovnou k babi.

„Jsem doma!“ zvolala jsem v předsíni a doslova vyskočila z nepohodlných lodiček.

„Tak co, jak to šlo?“ křikla babs z kuchyně.

„Tu práci mám, ale nevím, jestli tam vydržím,“ povzdechla jsem si a zašla ji pozdravit polibkem na tvář. Seděla u stolu a loupala cibuli. „Higginsová vypadá jako pořádná semetrika.“

„Jo, to ona je,“ uchechtla se. „Ale v životě neměla moc štěstí. Manžel ji opustil, dcera spáchala sebevraždu a další se s partnery odstěhovaly někam do Ameriky. Zůstala tu sama, ukřivděná a semletá, tak ji zkus pochopit.“

Svěsila jsem ramena a nehlasně zaklela. „Tos mi vůbec neměla říkat, akorát mi jí bude líto.“

„Lítost nepotřebuje, stačí pochopení. Zamíchej prosím tu omáčku,“ kývla ke sporáku, „a přidej trochu soli.“

Poslechla jsem ji. „Po obědě si skočím na kopec,“ oznámila jsem po chvilce míchání. „Zkontrolovat, jestli mi někdo nevoval, nepsal a tak...“

Nakonec jsem se tam vydala později, než jsem plánovala, protože bábin oběd mě vyřadil z provozu na dobré dvě hodiny.

„Čas začít běhat,“ řekla jsem si poté, co jsem byla konečně schopná zvednout se a převléknout se do pohodlného oblečení. Vyšla jsem ven ve sportovních legínách a tyrkysové mikině se slovy Ernesta Hemingwaye: *Na psaní není nic složitého. Jediné, co musíte udělat, je sednout si za psací stroj a krváčet.* Podobně unikátních svršků jsem měla celou hromadu – rodiče bývalé spolužačky provozovali v Londýně prodejnu reklamního zboží a já tak měla díky známosti přístup k levnému potisku na textil. Na konvenční módu mě příliš neužilo, zato jsem byla blázen do všemožných citátů, nápisů a křiklavých barev.

Zhluboka jsem se nadechla čerstvého vzduchu, spokojeně vydechla, protáhla si končetiny a vyrazila.

„Tak jo, začnu jindy,“ zasípala jsem po pár stovkách sáhů za brankou.

Takhle příšerně mi v boku nepíchalo od doby, co jsem se pokusila běhat posledně. Na chvíli jsem se opřela dlaní o strom a snažila se nepříjemnou bolest rozdýchat. Až po vypití půl litru vody a asi pětiminutovém zírání na páreček kocourů spokojeně rozvalených uprostřed cesty jsem byla opět schopná se pohnout. Vykročila jsem směrem k vršku, když vtom mě vyrušila vrnivá poznámka: „Dneska ti to moc sluší, fešáku.“

Otočila jsem se, nikoho jsem však kromě těch chlupáčů neviděla. „Asi se mi něco zdálo,“ zamumlala jsem a vydala se dál.

Když vtom se hlas ozval znova: „Jsem skutečně rád, že se ti lidská otrokyně tak dobře stará o srst...“

„Co to, do pr...?“ zachroptěla jsem a zprudka se otočila ke kocourí dvojici. Byla jsem si *jistá*, že jeden z nich mluvil. Slyšela jsem lidská slova. Z kočičí tlamy. To se nemohlo stát. Nemohlo!

Rezavý macek si všiml, jak na ně zírám. „Co koukáš jako puk? Nikdy jsi neviděla laškovat dva fešné kocoury? Jsi snad homofobka?“

Zešléla jsem, pomyslela jsem si s narůstající panikou. Matka měla pravdu. Vrací se mi bludy! Po zádech mi přeběhl mráz a na čele vyrazil studený pot. Vzpomněla jsem si na léta strávená pod vlivem léků, na všechnu tu prázdnotu a otupělost. Nechtěla jsem se tam vrátit.

Přesto jsem zvedla neovladatelně třesoucí se ruku a ukázala na kocoura. „T-t-ty!“ vykoktala jsem. „Ty mluvíš!“

V zelených očích se zcela určitě mihlo překvapení. „Mňau,“ odpověděl tvor.

„No tak, zrzoune. Právě jsem tě slyšela! Nazval jsi mě homofobkou!“ skákala jsem na místě jako pomínutá a mířila na něj prstem ve snaze opět ho rozmluvit.

„Mňau,“ pronesl znechuceně. Pak se otřel o pěstěného britského společníka, něco mu mňoukl do ucha, oba se na mě podívali, otočili se zády a bok po boku odkráčeli zpátky do města.

„Hej!“ křikla jsem na ně zlostně. „Ještě jsme spolu nedomluvili!“

„Slečno, jste v pořádku?“ vyděsila mě kolem probíhající po-starší běžkyně.

„Co? Cože?“ zamrkala jsem zmateně. „Ach! Ano, jsem, děkuji.“ Cítila jsem, jak rudnu – vždyť jsem musela působit jako šílenec! „Já, víte... Totiž, ehm, právě jsem se pohádala s přítelem a...“ snažila jsem se překotně omluvit svoje spílání do prázdna.

„Aha, chápu,“ obdarovala mě žena chápavým úsměvem, „taky to doma občas nemám lehký.“ Pak na mě přátelsky zamrkala, zamávala mi a dala se opět do běhu, zatímco já se naprosto zmatená otočila zpátky ke kopci a již poněkolikáté onoho dne zapochybovala, jestli byl dobrý nápad se do tohotohle bláznivého kraje vracet. Vždyť právě tady kdysi začaly moje bludy. A zdálo se, že se pomalu vracejí...

Určitě se to nestalo, ujišťovala jsem se v duchu a dala se opět do chůze. Musím být unavená. Byl to jenom sen. Jenom hloupá hra přebujelé představivosti...

Cesta na vrchol byla dlouhá, úmorná a kamenitá. Na jejím konci mě však čekal nádherný výhled na celý Storyfield, díky kterému jsem rázem zapomněla nejen na svou vyčerpanost, ale taky na fakt, že mě tlustý zrzavý kocour nazval homofobkou. Stejně se mi to jenom zdálo. Byla jsem zkrátka přejedená a unavená. Nic neobvyklého... Že?

Konečně zbavená všech vtíravých myšlenek jsem se posadila na udržovanou lavičku pod jediným stromem přímo na vrcholku kopce a vychutnávala si jemný větřík ve vlasech i pohled na městečko a nedaleký les. Chvilí jsem se tím klidem kochala, načež jsem se spokojeně protáhla a vytáhla mobil z ledvinky, stylově nošené jako crossbody tašku.

„Výborně!“ zaradovala jsem se, když se mi ukázaly čtyři čárky. Na displeji hned začalo vyskakovat jedno upozornění za druhým. „Máma, zase máma, pořád máma, kupodivu i táta,“ začala jsem procházet zmeškané hovory, „ale žádná Eujin.“

Povzdechla jsem si. Od mojí nejlepší kamarádky mě sice dělil Lamanšský průliv, téměř celá Evropa a následně i Asie, poněvadž už přes pět let žila v Jižní Koreji, naše pouto to však otupilo jen minimálně. I po takové době jsme si byly schopné volat, psát a přes videocally prokecat klidně celé noci. Proto mě zamrzelo, že už se pár dní neozvala... Neměla bych se ale cítit tak ublíženě. Eujin na rozdíl ode mě pracovala, musela být vytížená. Za to, že jsem měla tolik volného času, až jsem nevěděla, co s ním, jsem si mohla sama.

Raději jsem chmury co nejrychleji zahнала a klikla na zprávy, abych mohla všem odepsat, že jsem v pořádku. Jenže hned po otevření aplikace se mi sevřelo hrdlo – dobrá polovina SMSek byla z neznámých čísel. A všechny začínaly stejně:

Ahoj, Annie, miláčku...

„Proč mi sakra nedáš pokoj?“ zavrčela jsem. Okamžitě jsem všechny Danielovy pokusy o kontakt označila a vymazala.

Dělalo se mi z něj nevolno. „Měnila jsem si kvůli tobě číslo. Jak ses dostal k novému?“ cedila jsem mezi zuby.

Tipovala jsem matku. Byla si s Danielem blízká, mnohem bližší než se mnou, a *těm hloupým a zhrzeným řečem, že mě stalkuje*, nikdy nevěřila. „Je jako šílenější!“ vykřikla jsem frustrovaně, neboť telefon opět zabzučel a na Messengeru se objevil nový vzkaz od Neznámého uživatele. *Ahoj, Annie, miláčku. Chtěl jsem ti jen říct...* Dál jsem odmítala číst. Smazala jsem to a profil ihned zablokovala.

I když jsem si zakázala kvůli Danielovi brečet, začaly mě štípat oči. A v mysli vyvstávaly otázky, jestli jsem náhodou já neudělala něco špatně... *Možná byly moje reakce přehnané. Třeba mi prostě bylo jen líto, že jsme se rozešli ve zlým*. Popotáhla jsem. Připadala jsem si ztracená. A podivně osamělá. *Co když... co když jsem nakonec šílená já, jen si to nechci přiznat? Ten mluvící kocour by tomu odpovídal...*

Útěk od všeho a všech, kteří mě ničili, očividně příliš nepomohl. Pronásledovali mě jako nelítostní duchové. Bodali mě v hlavě jako otravný hmyz. Jenom pomýšlení na ně mi ničilo těžce nalezenou sebedůvěru a ještě obtížněji vybudovaný optimismus. Nemohla jsem se přece vzdát tak snadno. Matce, Danielovi... ani té zpropadené Higginsově, o které jsem nepochybovala, že mi ze zdejšího hojivého pobytu učiní předpeklí.

Ne. Nejsem šílená, zarazila jsem rázně svoje pochyby. *A rozhodně nic z toho není moje chyba. Navíc už na nic nejsem sama, mám babs. Úplně z těch ponižujících myšlenek cítím matku...*

Zhluboka jsem se nadechla. S těžce přivolanou odvahou jsem vyskočila na nohy a mobil strčila do kapsy. Setřela jsem si zbloudilou slzu a rozhlédla se po střeších odrážejících odpolední slunce. Počítala jsem do deseti, dokud se splašené srdce nezačalo konečně upokojovat. „Ten hajzl mi za pláč nestojí,“ pronesla jsem sebestiště. „Odjela jsem z Londýna, abych se z něj dostala, ne

abych čelila jeho neustálým útokům! Kašlu na něj – jdu se radši dívat s babčou na *Goblina*.“ Kývla jsem hlavou, abych sama sobě odsouhlasila vyřčené, a zprudka se otočila k odchodu. Téměř jsem ale vrazila do staré paní s dlouhým špičatým nosem.

„Jsi v pořádku, drahoušku?“ zeptala se starostlivě, zatímco se mi do obličeje nahrnula krev. *Bůhví, co všechno slyšela!* Muse-la jsem s tou svou samomluvou vypadat fakt jako blázen...

„A-ano, jistě,“ pokusila jsem se usmát.

Stařenu jsem ale nepřesvědčila. Měla neobvykle pronikavý, až nepřijemný pohled. Začala jsem se kvůli tomu cítit nesvá. I její laskavost působila v dané chvíli spíš dotěrně. „Nedala by sis jablko?“ zeptala se podivně a ukázala na košík plný lesklého ovoce. „Sladké by ti mohlo zvednout náladu. Vypadáš zkroušeně.“

„Ne, děkuju,“ odmítla jsem s nejistým úsměvem a instinktivně couvla o krok. „Nejím jablka.“ *Proč zrovna jablko? V pohádkách se dávají otrávená. A co když...? Ne, to je absurdní...* V duchu jsem se okřikla za tyhle paranoidní myšlenky, ale i tak se mi žaludek stáhl do nepřijemného uzlu.

„Hmm,“ pokývala hlavou poněkud zklamaně. Chvíli si mě přeměřovala pohledem, z jehož nepřijemné intenzity jsem měla chuť vzít okamžitě nohy na ramena. „Víš, děvenko, znám jednoho výborného doktora,“ pronesla pak opatrně. „Má ordinaci tady v kraji, v Bookfordu. Můžu tě k němu odvézt, jestli chceš. V dnešní době se člověk nemusí stydět chodit k psy–“

„Jsem v pořádku, opravdu. Už musím běžet, děkuju za vaši starostlivost!“ vyhrkla jsem, rudá až na zadku, a otočila se k odchodu.

Nedořečené slovo *psychiatr* mi v mysli zaznělo jako rozsu-dek. Opět mi připomnělo léta strávená v ordinacích, pilulky, které tlumily mojí fantazii a dělaly ze mě poslušnou loutku.

Kdesi v dáli náhle zahřmělo. Nad Paper Hills se zaklikatil blesk a já se naposledy ohlédla. Stařena tam pořád stála a dívala se za mnou s nečitelným výrazem.

Potřebovala jsem pryč. Rozhodla jsem se, že toho dne dám běhu ještě jednu šanci.

Z kopce se přece jen prchalo mnohem líp.

John

Být Knihovníkem a zároveň vlastníkem rodinného knihkupectví bylo občas dost vyčerpávající. Především tehdy, když se hlouček příběhových duší rozhodl uspořádat populární večírek, který se nakonec protáhl o celý týden. Bájná Knihovna se sice rozprostírala hluboko v podzemí, měl jsem však tu smůlu, že obchod i s mým bytem se nacházel přímo nad centrem dění.

A že si bytosti z knih uměly užívat zábavu v lidském světě! Nedávno jsem šest ze sedmi trpaslíků naháněl ve dvě ráno po městě, aby se laskavě vrátili do pohádky – jeden se pokoušel vykoupat v kašně, další dva se v místním baru hádali o nejlepší pivo a zbytek se snažil zasadit Jackovy kouzelné fazole v sousedčině okrasném záhonu. Měl jsem štěstí, že je dokázali spatřit jen krajané, netuším, jak bych onen podivný výjev vysvětloval zmateným turistům. Nebo když Jeníček s Mařenkou prohledávali knihkupectví v touze postavit novou perníkovou chaloupku a málem mi při tom zničili vzácné vydání *Pohádek bratří Grimmů*. A minulý týden se mi zase v obýváku usadila Alenka s Kloboučníkem a zorganizovali karaoke party, při níž se málem propadla podlaha...

Tyhle noční escapády měly občas grády – být Knihovníkem znamenalo řešit i takovéto bizarní situace. Moc dobře jsem si ovšem uvědomoval, že to je daň za to, že střežím brány do světů příběhů. Kruhy pod očima už mi však pomalu sahaly až k bradě a jediné, na co jsem poslední týden myslel, byla postel.

Přesto jsem se každé ráno donutil vstát včas. Po rychlé ranní hygieně jsem pak za nepřetržitého zívání sešel do Moonova

knihkupectví. Jakmile jsem vstoupil, zaplavila mě uklidňující vůně starého papíru, kůže a jemný pivoňkový nádech bílého čaje. První sluneční paprsky se líně prodíraly mezi střechami protějších budov a tančily na hřbetech tisíců knih, které se tyčily od podlahy až ke stropu v regálech z tmavého dřeva.

Neušlo mi, že za oknem už se shlukuje hlouček čtenářů dychtících po raritních titulech. Na okamžik jsem zalitoval, že jsem převzal dědovo poslání, zatímco on si s babičkou užíval nabyté svobody důchodu někde na Bahamách... No dobře, zasloužil si to. Vždyť knižní krámk vedl více než padesát let a Knihovně sloužil stejně dlouho. Navíc jsem tu nezůstal úplně sám – měl jsem Ronalda a Mary Sue, magické Ochránce čarovné Knihovny. Neboli namyšleného, věčně uštěpačného kocoura s hustou rezavou srstí, kterou si s pedantskou pečlivostí neustále olizoval, a pronikavýma, smaragdově zelenýma očima, jež mě ustavičně probodávaly kritickým pohledem. A přátelskou, avšak někdy až moc nadšenou fenu s rozesmátým výrazem a permanentně se vrtícím ocasem, který tu a tam smetával knížky z nejnižších polic. Byli jako jin a jang, naprosté protiklady. A v obchodě úplně k ničemu, pokud se nepočítalo Ronaldovo pohrdavé sledování zákazníků a nadšené mazlení Mary Sue, které občas hraničilo s obtěžováním.

Odevzdaně jsem si povzdechl a promnul únavou opuchlý obličej, čekal mě zjevně další náročný den. Přelétl jsem pohledem na nástěnné hodiny – měl jsem deset minut na to, abych se dal dohromady, než se dveře knihkupectví otevrou nedočkavým zákazníkům. Rychle jsem prošel mezi regály, narovnal pár popadaných svazků a utřel prach z pultu i pokladny obložené dárkovými předměty a krabičkou s výběrovými čaji. Pak jsem zamířil za záves oddělující prodejní prostory od soukromých a došel ke starému kávovaru. Jeho černý povrch už dávno ztratil svůj původní lesk, ale vůně, která se z něj po zapnutí linula, slibovala alespoň chvilkové povzbuzení.

„Vypadáš hrozně,“ zhodnotil můj stav Ronald poté, co se rozhodl opustit pohodlí pelechu. Nejspíš ho vyhnala chuť na tuňáka – kvůli ničemu jinému by takhle brzy nevstal. „A to ještě není sezona.“

„Dobré ráno,“ odvětil jsem a nachystal šálek na espresso do přístroje, aniž jsem si z kocourovy poznámky cokoli dělal. Už jsem si za ty roky zvykl.

„Kde mám tuňáka?“ ignoroval mě a drze vyskočil na linku.

„Nemáš,“ odpověděl jsem a jedním pohybem ho shodil zpátky dolů.

„Nejenže vypadáš hrozně, ty hrozný *jsi*.“

„A ty jsi podle veterináře obézní. Máš předepsanou dietu. Tohle,“ ukázal jsem nohou na misku s dietními granulemi, „je odteď tvoje snídaně. Minimálně dokud nepřestaneš tahat pupek po zemi.“

Ronald mě proklál pohledem, kterým jasně říkal, že kdyby mohl, vyškrábal by mi přinejmenším oči. „Tohle nemíním jíst.“

Pokrčil jsem rameny. „Tak si něco ulov.“

Pohodil zlostně ocasem. „Budu si stěžovat. Madam Moonová by mě nikdy nenechala o hladu!“

Jeho výhrůžky mě nechávaly zcela chladným. „Jenže ty nejsi o hladu. Jídlo tu máš.“

„Tohle snad ani nemůžeš nazvat jídlem. Je to odporné.“

„Jestli máš skutečný hlad, sníš to.“

„Nesním.“

„Vsadím se, že večer ta miska bude prázdná.“

„Nebude. Ani se toho nedotknu.“

„Proboha, Ronalde.“

„Proboha, Johne.“

Frustrovaně jsem vydechl a popadl hotové espresso. Ještě horké jsem ho po douškách vypil, ačkoli bylo na můj vkus příliš hořké, a prázdný hrnek pak odložil do dřezu. „Dělej, jak myslíš. Jdu pracovat.“

„Nelži,“ odsekl, již značně uražený. „Jdeš možná tak balit nevinná naivní děvčata! Kdyby skutečně věděla, co jsi zač...“

„Tak jim to řekni,“ prohodil jsem přes rameno, a ani jsem se nesnažil zamaskovat výsměšný tón. Moc dobře jsem věděl, že tady nahoře může mluvit jen se mnou...

I přesto, že se mi po několika probdělých nocích konečně podařilo zarazit čím dál hlasitější ponocování literární omladiny, dveře do obchodu se několik dalších týdnů téměř nezastavily. Příjemné počasí přilákalo do Bookshire víc turistů, než bylo na pozdní jaro obvyklé.

„Johne, měl by sis konečně najít nějakou výpomoc,“ nahnula se místní pekařka přes prodejní pult důvěrně, zatímco za ní postávalo dalších deset zákazníků. „Už teď je v kraji nějak moc lidí. Za chvíli začne léto, umělci se sem jenom pohrnou! Jsi si jistý, že zvládneš další prázdniny sám?“

Při vzpomínce na poslední dvě léta, kdy náš poklidný venkov vzali pandemií otrávení čtenáři a múzy zbavení spisovatelé doslova útokem, jsem se nepříjemně ošil – moje momentální nevyspalost byla oproti loňské ničím. Přesto jsem paní Brownovou obdařil úsměvem, zabalil do papíru unikátní staroanglickou kuchařku, na kterou čekala dlouhé měsíce, a odpověděl: „Zvládnou to, paní Brownová, nemusíte se bát.“

„Aspoň na pár dní v týdnu,“ nedala se a sáhla do kabelky pro peněženku. „Můžu ti několik šikovných brigádníků doporučit. Třeba Molly z Inkwellu je velmi pracovitá. Studuje na Oxfordu práva, ale na prázdniny se vrací. Mohla by se ti i líbit,“ zakmitala potutelně obočím, zatímco na pult pokládala hotovost.

V duchu jsem si povzdechl. *Tak a je to tady*. Věděl jsem, jakým směrem její přesvědčování zamíří.

„Nebo moje neter Emily! Nedávno dala výpověď v knihkupectví v Talestownu, určitě by se jí práce na léto hodila. Navíc ji opustil přítel, pitomec jeden. Nechat tak milou a šikovnou

holku kvůli měšťance... Ale pro Emily jediné dobře! Je to moc pěkné děvče, to ti povídám!“

„Paní Brownová,“ zarazil jsem baculatou sousedku a s lehkce pozvednutými koutky ji chytil za ruku. „Jste velmi laskavá, děkuji. Ale nejste první ani poslední, kdo se mi snaží dohodit neteř, dceru nebo vnučku. Možná byste měly všechny uspořádat seznamovací večírek pro nezadané mladších třiceti let. To by bylo jistě efektivnější,“ utrousil jsem nakonec.

„Johne!“ zalapala pohoršeně po dechu. „Nikoho ti přece *nedohazuju!* Snažím se jen...“

Byl jsem z toho už unavený a neměl sílu poslouchat další argumenty. Proto jsem paní Brownovou nenechal domluvit. „Slibuju, že o tom popřemýšlím,“ poklonil jsem se zdvořile, předal jí precizně zabalenou knihu a vrátil drobné. „Krásný den,“ rozloučil jsem se co nejvstřícněji. Pekařka se však i přes veškerou mou laskavost zatvářila nadmíru uraženě, popadla knížku, načež s tichým, ale důrazným zavřením dveří opustila krámek.

„Ty maloměstské báby se do všeho hned pletou, co?“ poznamenala mladá, nesměle se usmívající turistka. Přistoupila k pultu s hromádkou young adult knížek, které by dokázala sehnat v kterémkoli knihkupectví po celé Británii. Až vzácné publikace o umění akvarelové malby a skicování aktů, obě sepsané zdejším múzickým umělcem a sehnatelné jen v mém obchodě, prozradily, co jí do Bookshire přivedlo.

Úsměv jsem jí nejistě opětoval a nemilou poznámku o „bábách“ nekomentoval. Mlčky jsem balil jeden titul po druhém do hnědého papíru, balíček jsem posléze ozdobil přírodním provázkem a doplnil nálepkou s logem Moonova knihkupectví. Když jsem nákup dívce předával, s růžovými tvářemi se ke mně nahnula a pošeptala: „Víte, že kdybyste si sundal ty ošklivé kulaté brýle, tak vypadáte jako nějaký k-popový idol? Jednoho mi dokonce připomínáte. Znáte skupinu Astro? Zpívá tam takový

fešák, hrál i v *True Beauty*. Určitě jste to musel vidět! Nebo se pletu a jste z Japonska?“

„Jsem míšenec,“ vysvětlil jsem jako už tolikrát předtím. „Máma byla Angličanka, otec Korejec.“

„Ach, tak jsem se nespletla!“ zasmála se uvolněně. „Snad vás neurazilo, když jsem vás přirovnala k tomu herci... jak se jmenuje... Cha Eun Woo!“ vykřikla s nepochopitelným nadšením. Nebyla však ani první, ani poslední, koho můj zjevně exotický vzhled zaujal. Zatímco na základní škole, později i na střední, jsem mnohdy čelil rasistickým poznámkám, po vzestupu k-popu se to znenadání překlátilo k čiré fascinaci. Jednou jsem byl Rowoon, jindy Jungkook... anebo další korejský herec či zpěvák, jejichž jména mladé fanyanky kolikrát ani neuměly správně vyslovit. Dříve mi to imponovalo, ale čím starší jsem byl, tím víc mě to spíš unavovalo.

„Neurazila jste mě. Mnohokrát děkuju za lichotku,“ odpověděl jsem způsobně. Bez dalšího zbytečného vybavování se jsem se s ní rozloučil, abych se mohl věnovat dalším zákazníkům – a nemusel to nadále poslouchat. „Mějte se krásně. Doufám, že do Moonova knihkupectví ještě někdy zavítáte.“

Během následujících dní se prognóza paní Brownové vyplnila. S oteplujícím se počasím přicházelo čím dál více návštěvníků. Většina si odnášela tašky plné titulů, které by jinde na světě nesehnali, kdežto jiní se vraceli opakovaně, aby zde našli ztracenou chuť číst nebo psát. Pro takové byly v Moonově knihkupectví připravené speciální stolky s pohodlnými křesílky, rozmístěné tak, aby poskytovaly kýžené soukromí. A rukopisy, které zde vznikly – nejen od začínajících autorů, ale mnohdy i od slavných spisovatelů, jež si kraj přivolal, aby v nich probudil spící múzu –, jsem pak s téměř posvátnou úctou ukládal do nadmíru tajného prostoru pod krámkem.

Děda takovým textům říkal *příběhy s duší*. Žádný z nich totiž nikdy nevyšel. Nebyly to příběhy v pravém slova smyslu, spíše

otisky duší zachycené na papíře. Příliš intimní a křehké na to, aby byly vystaveny pohledům cizích lidí. Obsahovaly pocity tak hluboké, že by mohly čtenáře pohltnout, myšlenky tak temné, že by je mohly navždy poznamenat. Mnohdy se jednalo o nesouvislé vodopády vět, jejichž význam se vytrácel i samotným autorům, o porozumění však tyhle texty nebyly. Jednoduše sloužily k překonání tvůrčího bloku, nalezení nové inspirace – nebo sebe samého.

Po několika úmorných týdnech jsem usoudil, že by se mi pomoc skutečně hodila. Chodil jsem spát vyčerpaný a vstával s kruhy pod očima. Hlavní sezona ještě nezačala, knihkupectví se přesto plnilo lidmi od otevření do zavření. Se základní znalostí kaligrafie jsem nakonec stvořil letáček s informacemi o letní brigádě a jednoho mlhavého rána jsem ho vylepil do dveří nad otevírací dobu.

Ještě téhož dopoledne mi do obchodu několik místních babiček a tetiček vyslalo své nezadané mladé příbuzné. Nechyběla ani Emily od paní Brownové. Nelhala – pekařčina neteř byla pohledná i sympatická, bohužel její literární znalosti neodpovídaly mým požadavkům. A to navzdory skutečnosti, že několik měsíců s knihami pracovala. S co nejvlídnějším úsměvem jsem její životopis položil na hromádku k ostatním nevyhovujícím a posléze odmítl toho dne již několikátou pozvánku na večeři.

V odpoledních hodinách se nad městečkem zabydlela bouřka, která jako by snad mraky doslova ždímal, tak hustý déšť se spustil. Chladivé kapky zahnalý výletníky do restaurací a kaváren a já si mohl po nečekaném přívalu zájemkyň konečně oddechnout. Celý znavený jsem se usadil za pultem, otřel si orosené čelo a podrbal za ušima odpočívající fenku.

„Dnešek byl vyčerpávající,“ věnoval jsem jí unavený úsměv, když ke mně pozvedla hlavu. V tomtéž okamžiku mi do klína skočil kocour a navzdory nesouhlasnému vrčení své souputnice se tam uvelebil. „Takových holek,“ povzdechl jsem si při